



PO TAURAGNŲ DANGUM

Tauragnų krašto bendruomenės laikraštis

2012 rugsėjis Nr.41



Rugsėjo 1-ąją mokykloje

Kalendoriaus lapeliai atvertė Rugsėį. Gal pats įsimintiniausias jis būna vaikystėje. Taigi ką prisimena iš savo vaikystės Rugsėjų mamos, išlydėjusios dabar jau savo vaikus į mokyklėlę? Ačiū visoms, kad sutiko pasidalinti mintimis, o kai kurios surado ir savo mokyklinių vaikystės nuotraukų...

Kalbėjosi Dangolė Grabauskienė

Dalia Ilčiukaitė, ketvirtoko Airido mama. Mokiausi Sėlos pradinėje mokykloje. Rugsėjo pirmosios šventė mokykloje būdavo, nors mokėsi nedaug vaikų, gal daugiausia buvo 14. Prisimenu mokyklos šurmulį, daug draugų. Mano pirmoji mokytoja buvo Gražina Grašienė.

Laima Kamarauskienė (Skliustaitė), antrokės Ievos mama. Lankiau Ryliškių pradinę mokyklą, klasėje buvom tik 4 mokinės. Visos pasipuošdavom baltais dideliais kaspinais. Mus mokė Balys Rastenis. Kai atėjom

į Tauragnus, klasėje buvo 24 vaikai, tai vis galvojom, kaip visus atskirsim, kaip vardus atsiminsim. Tačiau tai nebuvo taip sunku, kaip atrodė, todėl iki šiol visų jų vardus atsimenu.

Lina Paukštienė (Šlepikaitė), trečiojo Mato mama. Rugsėjis iš vasaros sugrąžina ne tik vaikus, ir tėvelius. Tą dieną ir aš pati nugrimztu bet į mokyklos prisiminimus. Juk mokykloje prabėgę metai yra patys smagiausi. Pats pirmasis mano rugsėjis kažkaip nejstrigo į atmintį. Bet, aišku, laukdavau mokyklos, nes pasiilgdavau draugų, žaidimų pertraukų metu. Pagrindinis mergaičių žaidimas buvo šokinėti per „gumutę“, žaisti „stikliuko“... Rugsėjo mėnesį visi sunešdavom sudžiovintas vaistažoles, kurias rinkdavom per vasarą. Kaip buvo gera už vaistažoles užsidirbti pinigėlių. Jau kitą vasarą dar daugiau vaistažolių pažinęs, stengiesi jų kuo daugiau pririnkti. Rugsėjo mėnesį visi sunešdavom sudžiovintas vaistažoles, kurias rinkdavom per vasarą. Kaip buvo gera už vaistažoles užsidirbti pinigėlių. Jau kitą vasarą dar daugiau vaistažolių pažinęs, stengiesi jų kuo daugiau pririnkti.

Mano Matukui šis rugsėjis trečiasis. Rugsėjo pirmosios rytą linksmas, su plačia šypsena veide ir gėlėmis rankoje Matas keliavo į mokyklėlę. Pasiilgo mokytojos ir draugų, labai norėjo jiems papasakoti, ką nuveikė, ką pamatė, kur keliavo per vasaros atostogas. Prie mokyklėlės laiptų mus visus pasitiko mokytoja. Kai visi susirinkome, mokytoja vaikučius pakvietė į stebuklingą žinių pilį. Į pilį „septintukui“ patekti buvo ne taip paprasta. Reikėjo teisingai atsakyti į užduotus klausimus, surasti raktus ir atrakinti duris, kurios buvo iki vaikų klasės. O klasė vaikučių laukė labai išpuošta. Matukas buvo laimingas, kad visi kartu įveikė visas kliūtis ir pasiekė savo klasę. Gera žiūrėti į vaikus, į jų užsidegimą ir, rodos, niekas nepasikeitė... tas pats laukimas, juokas, šurmulyš, tik mes jau kiti. Į klasę rugsėjo pirmosios skambutis kviečia jau ne mus, bet mūsų vaikus.



Lina Pacharevienė (Keraitė), antrokės Kamilės mama. Rugsėjo 1-oji paliečia kiekvieną. Dabar į mokyklą išlydėdama savo dukrą, prisimenu, kokia ta šventė buvo man. Po daugelio metų išlieka patys ryškiausi šventės akcentai. Vienoje rankoje stipriai suspaudus gėlę, kita ranka tvirtai įsikabinus į mamos ranką, atėjau į savo pirmąją mokyklą. Buvo nedrąsu, tačiau padrašinantis, kupinas meilės mamos žvilgsnis padėjo įveikti visas baimes.



Prisiminimai apie mokyklą patys geriausi. Tai buvo metai, kupini pačių įvairiausių išgyvenimų, atradimų. Svajonių metas, susijęs su dideliais siekiais. Gerai prisimenu savo pirmąją mokytoją - tokia graži ir gera. Ji buvo svarbiausias žmogus mano gyvenime po mamos ir tėčio. Esu laiminga, kad dukrytė taip pat gali džiaugtis ta pačia, nors ir sumažėjusia, Tauragnų mokykla ir pačia geriausia pasaulyje mokytoja, kuria džiaugiamasi ir aš.

Rugsėjo 1-oji - svarbiausia ir įsimintiniausia vaikystės šventė. Ir dažniausiai visai nesvarbu, kokius jausmus patyrėme mokykloje - subrendę į ją žvelgiame su nostalgija. Pirmoji mokykla, pirmoji mokytoja bei rudos mokyklinės uniformos su baltom, mamos nertom apykaklėm, nors ir nebeilgai gyvavusios, bet giliai širdyje įstrigusios, prisiminimuose išliks visam gyvenimui. Todėl taip karštai trokštame, kad mūsų mergaitė, vis dar vadinama mažąja, išsaugotų savo atmintyje tik pačius šilčiausius prisiminimus apie mokyklą, mokytoją, ypač savo pirmąją dieną mokykloje. Todėl pernai, atvedę už rankučių į pirmą klasę, kartu su tėčiu ir manimi piešėme didelę geltoną linksną saulę, kuri švies jai ištikus metus, nesvarbu, koks oras bus už lango.



Irena Stipinienė, ketvirtoko Lauryno mama. Mokyklą lankiau Obeliuose, Rokiškio rajone. Būdavo didelės klasės, net 35 vaikai. Neprisimenu, kad Rugsėjo pirmoji būtų buvusi didelė šventė. Pamenu linksną nuotyki, kai vienas pradinukas įkišo koją tarp suoliuko lentelių, o ištraukt niekaip negali...



Janė Šinkūnienė (Grinke-vičiūtė), pirmokės Jonės mama. Aš labai norėjau eiti į mokyklą, labai laukiau pirmojo rugsėjo, tai buvo mano didžiausia svajonė. Jeigu galėčiau grįžti į mokyklą, tai tik į tą pačią klasę, mūsų klasė buvo rinktinė, visi labai skirtingi, bet mes sutardavome. Pamenu, kaip pradinėse klasėse Donatas vis bandydavo nuo manęs nusirašyti, kartą bežiūrėdamas net iš savo suolo išvirto... Buvau viena mergaitė tarp keturių berniukų, tai reikėjo išsikovoti vietą po saule, nenusileisdavau jiems. Anksčiau namuose šventės kaip ir nebūdavo, tik pasiruošimas mokyklai. Dabar yra kitaip. Jonės išėjimas į mokyklą jau buvo didelis įvykis, močiutė suruošė šventę su tortu ir šašlikais.

Nijolė Udraitė, trečiokės Irmos mama. Aš gimusi prieš pat rugsėį, tai mane visada aplankydavo krikšto tėvai, atveždavo tortą. Pamenu, antroje klasėje tą tortą iš namų išnešiau į mokyklą. Mama pamačiusi šaukė, kur tortą nešu, tai atsakiau – į mokyklą. Buvo tada didelė šventė, pavaišinau visus. Bet daugiau per Rugsėjo pirmąją tortų nebenešdavau... Atsimenu, kad važiuodavom į sodą pas mokytoją, valgydavom rūgštynes. Mokiausi Vilniuje. Klasės buvo didelės. Labai nemėgau fizikos, bėgdavau iš pamokų.



Rugsėjo 1-oji. Ieškom rakto į žinių šalį